

Na základě soudního smíru ze dne 4. června 1927 vedl žalovaný proti žalobci exekuci k vydobytí výživného. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném, by bylo uznáno právem, že nárok, pro který jest vedena exekuce, není po právu, po případě že zanikl. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem mimo jiné z těchto

důvodů:

Žalobní žádost, kterou soud není oprávněn překročiti (§ 405 c. ř. s.), domáhá se výroku, že nárok, pro který jest vedena exekuce, není po právu, po případě že zanikl. Nebylo tedy žalováno podle § 39 čís. 1 ex. ř., by exekuční titul, který jest základem exekuce, byl prohlášen za neplatný, zrušen anebo jinak za neúčinný prohlášen. Nižší soudy proto právem posuzovaly tuto žalobu jako námitky proti nároku podle § 35 ex. ř. a i žalobce sám ji tak ve sporu a ještě i v dovolání označuje. Jde-li však o opoziční žalobu podle § 35 ex. ř., nelze v tomto sporu zkoumati otázku, zda se exekuční titul přiči dobrým mravům, nýbrž jest především zkoumati, zda námitky vznesené proti nároku spočívají na skutečnostech tento nárok zrušujících nebo zastavujících, které nastaly teprve po vzniku exekučního titulu. Tím se řídil i odvolací soud a dovodil správně, že prvá žalobcova námitka, že žalované dítě uzavřelo v září 1926 smír o odbytném za výživné s P-em, opírá se o skutečnost, která nastala již před vznikem exekučního titulu — to jest smíru ze dne 4. června 1927. Dovolatelův názor, že ustanovení druhé věty prvního odstavce § 35 ex. ř. může býti obdobně použito i pro soudní smír, jest mylný, protože toto ustanovení mluví zcela jasně jen o exekučním titulu, který záleží v soudním rozhodnutí, a nelze tedy tohoto jasného předpisu použiti i pro soudní smír, kterým se spor odklízí bez rozhodnutí soudu.

Čís. 11255.

Usnesení, jímž byla povolena delegace podle § 31 j. n., jest doručiti i navrhovatelovu odpůrci, jemuž přísluší podle § 514 c. ř. s. právo k rekursu.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 881/31).

Před podáním žaloby o rozluhu manželství učinil žalobce, bydlící ve Vídni, návrh, by byl na místě krajského civilního soudu v Praze delegován krajský soud v Chebu z důvodů vhodnosti v žádosti uvedených. Vrchní soud v Praze návrhu vyhověl, Nejvyšší soud zamítl návrh na delegaci a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Před podáním žaloby o rozluhu manželství učinil žalobce, bydlící ve Vídni, dne 30. prosince 1930 u vrchního soudu v Praze návrh, by byl

na místě krajského soudu civilního v Praze, prý podle § 100 j. n. příslušného, delegován krajský soud v Chebu, protože žalobce má v Chebu sestru, má tam také častěji obchodní vyjednávání a ani on, ani jeho manželka neovládají státní jazyk. Vrchní soud v Praze vyhověl žalobcovu návrhu napadeným usnesením ze dne 10. února 1931, vycházející z nesprávného názoru, že příslušným by byl krajský soud civilní v Praze, ačkoli si před tím vyžádal vyjádření krajského soudu v Litoměřicích jako soudu příslušného podle domovské obce a ačkoliv zmíněný soud ve svém vyjádření na svou zákonnou příslušnost upozornil. Usnesení o delegaci nebylo žalované — bytem ve Vídni — doručeno, ačkoliv jí přísluší podle § 514 c. ř. s. právo k rekursu, protože se rozhodnutí o delegaci může velmi podstatně dotýkatí zájmů stran (materialie II. str. 339), a nebyla vůbec proti velcímu předpisu § 31 poslední odstavec j. n. ani vyslechnuta. Teprve na její žádost byl jí dodán vrchním soudem v Praze opis usnesení, kterýžto opis byl z Prahy vypraven 10. září 1931. Proti usnesení podala žalovaná rozklad, po případě rekurs k nejvyššímu soudu dne 23. září 1931. Rozklad byl zamítnut usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 9. října 1931, načež byly spisy předloženy nejvyššímu soudu. Rekurs byl podán včas a jest ve věci opodstatněn, i když se nehledí k uvedeným formálním vadám řízení.

Čís. 11256.

Zákon ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931, na ochranu osob oprávněných požadovati výživu, výchovu nebo zaopatření.

Prozatímní opatření podle § 5 zák. předpokládá, by návrhové bud' již dříve neb aspoň současně s návrhem zakročil na soudě o určení nároku na výživu po případě na výchovu nebo zaopatření neb na plnění z něho vyplývající.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1931, R I 976/31).

Soud první stolice povolil prozatímní opatření k zajištění výživného po rozumu § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930, čís. 4 sb. z. a n. na rok 1931. Rekursní soud odmítl návrh na povolení prozatímního opatření pro nepřislušnost dovolaného soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o povolení zatímního opatření k zajištění výživného po rozumu § 5 zákona ze dne 16. prosince 1930 čís. 4 sb. z. a n. z roku 1931. Podle tohoto ustanovení může žádati o zatímní opatření podle §§ 379 a násl. ex. ř. k zajištění výživného ten, kdo se domáhá na soudě stanovení nároku na výživu, výchovu nebo zaopatření, pokud se týče plnění z něho vyplývajícího. Ze slov »kdo se domáhá« plyne, jest zřejmo, že